

Jak to bylo s únorovým vypínáním webů: Žaloba ukazuje na nové skutečnosti. Toto už nelze ignorovat, upozorňuje Žantovský

- CZ24 News | 11. června 2022

ČESKO: Na nezákonnost postupu české vlády upozorňuje žaloba organizací Institute H21 a Otevřená společnost. Ty ji podaly kvůli vypnutí několika webů 25. února a na základě řady konkrétních důkazů ukazují na protiprávnost, svévolnost, nesystémovost a neústavnost podobných autokratických kroků vlády a jiných orgánů státu, které neslouží občanům, ale explicitně jdou proti jejich právům a svobodám. „Jsem zvědav, jak se naše mocenské struktury, již od časů předvolebních interesantně propletené s nejvyššími justičními kruhy, s touto pro ně nejspíš nečekanou situací popasují,“ říká Petr Žantovský v pravidelném přehledu mediálních zajímavostí.

Protiústavní stopka pro některé weby, které byly označeny za dezinformační, má netušené pokračování. „Dostal jsem – asi jako mnozí další v tom našem mediálním rybníku – tiskovou zprávu od Institutu H21, v jejíž průvodním textu se píše, že jde o ‚tiskovou zprávu k žalobě na Ministerstvo obrany‘. Organizace Institute H21 a Otevřená společnost ji podaly z přesvědčení, že postup MO při zásahu proti tzv. dezinformačním webům z února 2022 byl nezákonný. Tuto kauzu ze symbolického 25. února letošního roku dobře známe. Vláda, bezpečnostní složky a kdoví kdo ještě přiměly soukromou formu CZ.NIC, aby protizákonně a protiústavně vypnula několik webových médií s poukazem na to, že jsou ‚dezinformační‘, aniž to kdo kdy jak něčím odůvodnil a podložil. H21 se svými spolupracovníky podali tedy žalobu,“ uvádí pro ParlamentníListy.cz Petr Žantovský a [přináší doslovnou citaci žaloby](#).

„Žalobci podávají v zákonné lhůtě dle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), tuto žalobu proti nezákonnému zásahu ze strany Ministerstva obrany, Vojenského zpravodajství, Národního centra kybernetických operací, spočívajícímu ve vydání nezákonného faktického pokynu ve formě dopisu ze dne 25. 2. 2022, adresovaného soukromoprávním subjektům

požadujícího technické znemožnění přístupu k Žalovaným navrženému seznamu webových stránek, kterým došlo k porušení principu právního státu dle čl. 1 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), zákona č. 289/2005 Sb., o vojenském zpravodajství, základních zásad postupu správních orgánů podle správního řádu a základních práv Žalobců a jejich členů a zaměstnanců, především svobody projevu a práva přijímat informace dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EULP“) a svobody myšlení a vědeckého bádání dle čl. 15 Listiny“.

O „statečném“ kroku k zavedení cenzury bude jednat soud

V textu žaloby na Ministerstvo obrany se dále píše: „Dne 25. 2. 2022 Žalovaný adresoval několika soukromoprávním subjektům, konkrétně minimálně CZ.NIC a všem třem telefonním operátorům, pokyn k technickému znemožnění přístupu k přiloženému seznamu webových stránek. Žalovaný tento pokyn učinil ve formě oficiálního dopisu s hlavičkou Národního centra kybernetických operací, ve kterém adresované subjekty žádal „o preventivní opatření, a to technické znemožnění přístupu k navrženým dezinformačním stránkám obsaženým v připojeném seznamu“. Sdružení CZ.NIC a telefonní operátoři v návaznosti na tento dopis pokynu uposlechli a přístup k webům znepřístupnili. Žalovaný tento dopis v jeho obsahu označuje za ‚vládní opatření‘... a tak dále.

Na základě řadě konkrétních důkazů **žalobce ukazuje na protiprávnost, svévolnost, nesystémovost a neústavnost podobných autokratických kroků vlády a jiných orgánů státu, které neslouží občanům, ale explicitně jdou proti jejich právům a svobodám.**

„Je moc dobře, že se této nezbytné právní procedury někdo oficiální ujal. Kdyby se právní cestou bránily – jako že to dělají – jen napadené weby, mohl by nad tím slavný mainstream, čouhající vládě a koalici z tlustého střeva, arogantně mávnout rukou. Takto to má už platformu, kterou nelze snadno ignorovat. Tož jsem opravdu zvědav, jak se naše mocenské struktury, již od časů předvolebních interesantně propletené s nejvyššími justičními kruhy, s touto pro ně nejspíš nečekanou situací popasují. Třeba nás pan premiér Fiala zase poučí, že to sice ‚nebylo košer‘, ale bylo to ‚statečné‘. To, bohužel, nelze vyloučit,“ obává se Petr Žantovský.

Vytvořil portréty osobností domácího i světového významu

Na žalobu kvůli cenzuře navazuje smutnou zprávou ze škamen české fotožurnalistiky.

„Minulou sobotu vstoupil ve věku nedožitých 90 let na fotografické nebe Karel Mevald, dlouholetý člen redakce – fotoreportér ČTK. Narodil se v prosinci 1932 v Jičíně. Svoji cestu profesionálního fotografa nastoupil po studiu na reálném gymnáziu a vyučením se v oboru fotograf v rodinném fotoateliéru svého otce v Jičíně. Zároveň absolvoval grafickou školu obor fotograf v Hradci Králové. V roce 1951 nastoupil do Československé tiskové kanceláře v Praze jako fotolaborant. V roce 1955 se stal redaktorem a fotoreportérem. Od roku 1980 řídil rovněž oddělení barevné fotoreportáže v ČTK. V letech 1984 – 89 byl předsedou klubu fotoreportérů Českého svazu novinářů,“ rekapituluje mediální analytik Mevaldovu profesní dráhu.

Ačkoli Karel Mevald odešel v roce 1991 do důchodu, přesto pokračoval nadále v profesi fotoreportéra pro média a tisk.

„Od roku 1993 do roku 2014 byl předsedou Spolku českých novinářů. Za svoji kariéru vytvořil portréty řady významných osobností politiky, vědy, kultury a sportu domácího i světového významu. Pracoval v domácích i mezinárodních porotách novinářské fotografie, byl spoluautorem scénáře a realizace výstav a mezinárodního sympozia k 150. výročí fotografie v Praze v roce 1989. Určitě stojí za to zmínit i některá z jeho mnoha získaných ocenění: Čestné uznání World Press Photo v Haagu 1964, Stříbrná medaile Interpressfoto v Sofii 1972, 1. cena v soutěži ‚Sportovní fotografie roku‘ Praha 1983, Cena Českého literárního fondu 1988, Čestná stříbrná medaile Československé akademie věd 1978,“ říká Petr Žantovský.

Neviditelný pes přišel o svou tichou, ale velmi podstatnou tvář

Nutno vzpomenout, že se účastnil řady výstav třeba na každoročních členských výstavách klubu fotoreportérů Čs. svazu novinářů, mezinárodních soutěží World Press Photo v Haagu, Interpressfoto

v různých zemích světa. „V 90. letech měl řadu autorských retrospektivních a tematických výstav u nás i v zahraničí. Podílel se také na vydání dobově významných a dodnes dokumentárně cenných publikací, například obrazové publikace o návštěvě Valentiny Těreškovové v ČSSR – Orbis 1963 – ‚Dobrý den, Valentino‘, autorská účast na publikacích ‚Pod námi planeta země‘, ‚Společný let‘ – o letu Vladimíra Remka do vesmíru, Naše vojsko 1979. Byl i autorem publikace ‚Před čtvrtstoletím na kosmodromu Bajkonur‘, Futura 2003, k výročí letu Vladimíra Remka a Alexeje Gubareva do vesmíru a řady dalších. Je nepochybné, že jméno Karla Mevalda, tolik desítek let spjaté s historií ČTK, nemůže chybět v žádném serióznějším ohlédnutí do nedávných časů českého fotožurnalistu,“ tvrdí mediální odborník.

Tentokrát Týden v médiích, bohužel, nezůstane u jediné smutné zprávy. „Řady českých novinářů opustil také Jiří Wagner, kterého jsme mnozí znali – a tu čest jsem měl mnoho let i já – jako vynikajícího editora prvního českého internetového zpravodajského a publicistického serveru Neviditelný pes, jehož si mnozí právem dávají na roveň s jeho zakladatelem, spisovatelem a novinářem Ondřejem Neffem. Neff byl první, komu jsem vyjádřil soustrast ke skonu Jirky Wagnera. A jak znám Neffa třicet let, měl jsem pocit, že přese všechny své rozmanité zážitky a zkušenosti byl opravdu dojatý. Není divu. Wagner byl takovou sice tichou, ale velmi podstatnou tvář v pozadí Neviditelného psa,“ konstatuje Petr Žantovský.

Jestli něco nesnášel, tak to bylo pozérství a plané žvásty politiků

Jiří Wagner komunikoval s autory, s jejich souhlasem vybíral a přetiskoval jejich texty i z jiných zdrojů. „Jako editor a redaktor byl to nejlepší, co si člověk mohl přát. Kromě toho to byl svérázný chlapík s nevšedním humorem a jiskrou v oku. Možná největší svinstvo dnešního liberálně-demokratického mainstreamu spočívá v tom, že naprosto ignoruje kvality kolegů, byť i třeba z jiné škatulky, i když u Neviditelného psa, zaparkovaného v garáži Lidovek, to je tak napůl. Ať jsem totiž hledal, jak jsem hledal, našel jsem kromě [Literárních novin](#) už jen jedno jediné ohlédnutí za Jiřím Wagnerem, a to právě na Neviditelném psu od Ondřeje Neffa,“ přiznává zklamaně mediální analytik.

Věř, že se na něj Ondřej Neff nebude zlobit, když od něj pár slov zacituje, protože by lepší slova pro vzpomínku na Jiřího Wagnera vybrat nedokázal: „Kromě rodiny a Neviditelného psa miloval seriál o rodině Simpsonových, ve chvílích, kdy běží v televizi, nemělo smysl mu telefonovat. Přestože měl zdraví už víc než chatrné, pravidelně navštěvoval kavárnu Rybka, aby si tu přečetl papírové noviny. Novinářští bardové z první republiky mu za to z nebe tleskali. Jestli něco nesnášel, tak to bylo pozérství a plané žvásty politiků. Děkuji ti, Jiří, za to, že jsi byl takový, jaký jsi byl. Všechno dobré, co jsi udělal, vyplynulo z toho, že sám jsi byl dobrý. Čím větším by se měl člověk v závěru života pyšnit.“

[ZDROJ](#)